

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟ «ΛΥΚΟΣ»

ΓΙΑΤΙ ΧΑΘΗΚΕ

ΤΙ
ΜΠΟΡΟΥΣΕ
ΝΑ ΓΙΝΕΙ

ΖΗΤΟΥΜΕΝ
40 ΟΡΕΣ
ΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΟΣ

εργατικά
φυλλαδιά

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οι εργάτες κατ' οι εργάτριες του εργοστασίου "ΛΥΚΟΣ" κατέβηκαν σε απεργία διαρκείας στις 24 του Γενάρη αποφασισμένοι να κερδήσουν το 40ωρο. Όμως στις 30 του Γενάρη η απεργία έληξε μέσα σε μια καθαθλιπτική κατ' συγχισμένη απιόσφαιρα, χωρίς οι εργάτες να κερδήσουν το 40ωρο από την 1.1.78 οπως το ήθελαν. Το τι εγινε στο "ΛΥΚΟΣ" είναι κάτι που ενδιαφέρει κάθε εργάτη γιατί τα εργατικά προβλήματα είναι κοινά προβλήματα όλης της εργατικής τάξης.

Σκοπος αυτού του φυλλαδίου είναι να πληροφορήσῃ σωστά τους υπόλοιπους εργάτες για το τι έγινε στο "ΛΥΚΟΣ", γιατί χάθηκε η απεργία, τι μπορούσε να γίνει για να κερδηθεί η απεργία και πώς η απεργία στο "ΛΥΚΟΣ" μπορεί να είναι ένα παραδειγμα και ένα μάθημα για όλους εμάς τους εργάτες, για μια σωστή και πετυχημένη διεκδίκηση των αιτημάτων μας.

ΟΙ ΣΥΝΩΗΚΕΣ ΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ

Το εργοστάσιο λευκοσιδηρουργίας "ΛΥΚΟΣ" είναι όπως ένα συνηθισμένο εργοστάσιο στη Κύπρο: Χαμηλοί μισθοί, έλλιψη ασφάλειας, άσχημες συνθήκες δουλειάς. Η ασφάλεια στη δουλειά είναι πολύ σημαντική για κάθε εργάτη. Σε εργοστάσια μάλιστα που ασχολούνται με επικινδυνά υλικά όπως χημικά, επικινδυνά μηχανήματα, σίδερα, λαμαρίνες, φυλές θερμοκρασίες, πολλές φορές η ασφάλεια είναι θέμα ζωής ή θανάτου.

Στο "Λύκο" ασχολούνται με αρκετά επικινδυνά υλικά και η ασφάλεια είναι ανεπαρκής. Στα περισσότερα μηχανήματα, οι προφυλακτήρες είτε είναι παλιοί και άβολοι έτσι που να εμποδίζουν τη δουλειά χωρίς να λιγοστεύουν τον κίνδυνο. Σε μερικές περιπτώσεις είναι ανύπαρκτοι. Μεταφορικά μέσα όπως τρόλλευς ήλπ. δεν υπάρχουν. Έτσι λαμαρίνες και άλλα βαριά υλικά και προϊόντα μεταφέρονται με τα χέρια ή στους ώμους. Στο χώρο που δουλεύουν με ζίγνο, που η εισπνοή του είναι επικινδυνή, δεν υπάρχουν εξαεριστήρες. Στον ίδιο χώρο βρίσκεται ασήτ που μένει ακάλυπτο βάζοντας έτσι σε συνεχή κίνδυνο τη ζωή των εργατών. Μάσκες δεν υπάρχουν. Το φαρμακείο είναι ελλιπές και ο φωτισμός ανεπαρκής. Οι σόμπες για τον χειμώνα και οι αεριστήρες για το καλοκαίρι είναι τόσο λίγοι που το χειμώνα είναι κρύο και το καλοκαίρι ζέστη. Λόγω της δουλειάς που κάνουν ορισμένοι εργάτες πρέπει να πίνουν γάλα καθημερινά. Όμως μόνο σε 3-4 άτομα δίνεται γάλα από την εργοδοσία ενώ έπρεπε να δίνεται γάλα σε ακόμη 9 άτομα.

ΙΑ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΑ

Τα μεροκάματα των εργατών του "ΛΥΚΟΣ" δεν είναι καλύτερα από τις συνθήκες. Ο μέσος βδομαδιάτικος μισθός για τις εργάτριες δεν ξεπερνά τις 10,5 λίρες ενώ για τους εργάτες κυμαίνεται γύρω στις 15 λ. Ρες την βδομάδα.

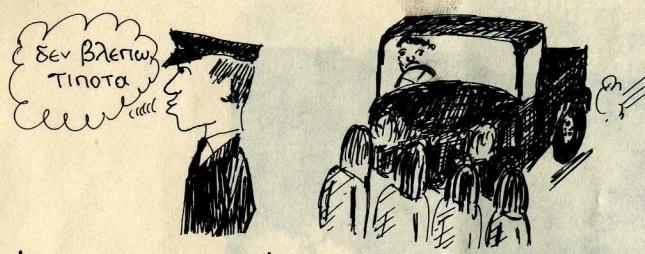

Η ΑΠΕΡΓΙΑ

Το αιτημα για το 40ωρο υπήρχε από παλιά. Υπήρχε ξανά σαν αιτημα στις συλλογικές συμβάσεις που έγιναν στις αρχές του 1977. Όμως έπειτα από απαίτηση της εργοδοσίας και με δικαιολογία τις "δυυκολες καταστασεις που πεονά η Κύπρος", αποφασίστηκε να μπει σαν αιτημα από μόνο του δυό μήνες πριν από τη λήξη του 1977. Τον Νοέμβρο του 77 μπήκε το αιτημα για 40ωρο από την 1.1.78. Η εργοδοσία έδωσε την απάντηση της στις αρχές του Γενάρη απορρίπτοντας το αιτημα. Με την απάντηση της εργοδοσίας οι εογάτες αποφάσισαν ότι το μόνο όπλο που τους έμενε είταν η απεργία. Η προειδοποίηση για απεργία και οι συνομιλίες μεταξύ των συντεχνιών και της εργοδοσίας δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Η μεσολάβηση του Υπουργείου Θρασίας δεν έφερε επίσης κανένα αποτέλεσμα που να ικανοποιεί τους εογάτες.

Έτσι την Τρίτη 24 του Γεννάρη αφού προηγήθηκε την Δευτέρα και η τελευταία άμαρτη σύσκεψη, η πρόχτηνε μέσα σε ένα κλίμα αυτοπεποίθησης των εργατών, η απεργία. Ειπώς από 3 απεργοσπάστες και μερικούς ανώτερους υπάλληλους που πήραν μέρος στην απεργία διπλαχτικά, οι υπόλοιποι εργάτες άρχισαν τήν απεργία με ενθουσιασμό.

Οι περισσότεροι εργάτες πολύ σωστά ενεργώντας, έμειναν έξω από το εργοστάσιο, φρουρώντας την απεργία τους με πικετοφορία. Αυτό δεν άρεσε στην εργοδοσία που απειλήσε να καλεσει την αστυνομία. Η αστυνομία εμφανίστηκε την άλλη μέρα. (Τετάρτη) "Δεν τους κάλεσε κανένας" είπαν και "πάνε σε όλες τις απεργίες για να διαφυλάξουν τον νόμο και την τάξη".

Την ίδια μέρα έγινε και το επεισόδιο που κατάληξε στήν καταδίκη 3 εργατών από το δικαστήριο. Η εργοδοσία αποφάσισε να μετακινήσει προέδρινα από το εογοστάσιο χρηματοποιώντας απεργοσπάστες. Οι απεογοι προσπάθησαν να εμποδίσουν το φορτηγό με τα προύδντα να βγει από την αυλή του εργοστασίου. Ο γιος του εργοδότη μπήκε στη θέση του οδηγού και προχώστησε ενάντια στις εργάτριες που είχαν σχηματίσει γραμμή μπροστά από την είσοδο γιά να εμποδίσουν το φορτηγό. Ευτυχώς δεν υπήρξαν θύματα.

Το σημαντικό όμως είναι ότι κατηγορήθηκαν 3 απεργοί για διατάσσει της τάξης και όχι ο γιος του εργοδότη που με τη πράξη του έβαζε σε κινδύνο τη ζωή των εργάτριων. (Οι αστυνομικοί είπαν ότι δεν είδαν τίποτε.)

Στο μεταξύ, οι έμμισθοι των συντεχνιών συνέχιζαν τις άκαρπες συνυπομονές τους με τους εργοδότες. Οι απεργοί συνέχιζαν να πηγαίνουν έξω από το εργοστάσιο και να φρουρούν την απεργία τους χωρίς όμως να παίρνουν ενεργό μέρος στη πορεία της απεργίας. Συμπαράσταση είτε ηθική, είτε χρηματική ή με απεργία σε άλλα εργοστάσια, δεν οργανώθηκε. Οι έμμισθοι των συντεχνιών δεν έδειχναν αποφασισμένοι να συνεχίσουν την απεργία μέχρι να κεοδιθεί πλήρως το αίτημα των εργατών. Προσπαθούσαν να πείσουν τους εργάτες να δεχτούν ένα κάποιο συμβιβασμό.

Επίσης άρχισαν τα πώτα ρήγματα. Οι μηνιαίοι υπάλληλοι, όχι όλοι, άρχισαν να υποχωρούν. Η διάσπαση αυτή, η στασιμότητα της απεργίας. (μπορούσε να εξελιχθούν διαφορετικές μορφές αγώνα), η απομόνωση της απεργίας και η έλλειψη συμπαράστασης άρχισαν να στάζουν το ηθικό των απεργών.

Την Παρασκευή καταδικάστηκαν σε εγγύηση οι δύο εργάτριες και ο ένας εργάτης γιά το επεισόδιο της Τετάρτης. Την ίδια μέρα η υπόσχεση του έμμισθου της ΣΕΚ πως θα υπέβαζε σε απεργία συμπαράστασης το εργοστάσιο οξυγόνου που ανήκει στον ίδιο εργοδότη, αν μέχρι τη Δευτέρα δεν υποχωρούσε η εργοδοσία, έδωσε νέες ελπίδες στους απεργούς.

Όμως τη Δευτέρα οι έμμισθοι των συντεχνιών αντί για συμπαράσταση πρότειναν στούς απεργούς υποχώρηση πάνω στους όρους της εργοδοσίας. Είπαν πως το Υπουργείο δεν μπορεί να μεσολαβήσει άλλο. Αν οι εογάτες θέλουν να συνεχίσουν ας συνεχίσουν μόνοι τους. Αυτοί δεν μπορούσαν να προσφέρουν τίποτε άλλο. 4 εργάτες φήμησαν υπέρ της συνεχίσης της απεργίας. Οι υπόλοιποι ούτε καν ενδιαφέροτηκαν να φημήσουν. Η απεργία ξάθηκε.

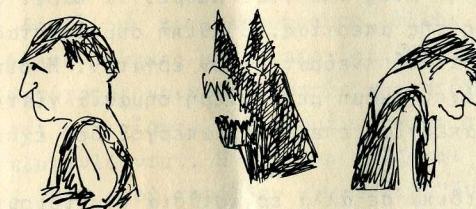
ΓΙΑΤΙ ΧΑΘΗΚΕ

Κι ο όμως η απεογία μπορούσε να κερδηθεί.

Γιά ποιό λόγο χάθηκε;

Γιατί οδηγήθηκαμε στο σημείο που δεν υπήρχε δυνατότητα να συνεχίστει η απεργία:

Αν κρίνουμε από τη Δευτέρα που η πλειοψηφεία των εργατών δεν είχε καν διάθεση να φηφίσει, μπορούμε να πούμε πως η απεργία χάθηκε γιατί οι εργάτες δεν έβλεπαν κανένα τρόπο νίκης. Κι αυτό οφείλεται σε διάφορους λόγους.

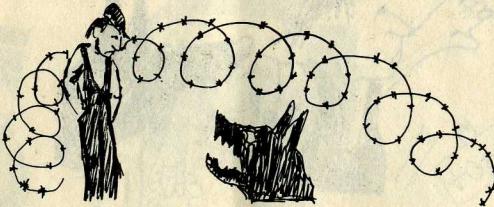
Διασπασι

Ο καθένας μας θα έχει προσωπικές εμπειρίες από την επίδραση που έχει η έλλιψη ενότητας, η διάσπαση και η απομόνωση στη διεκδίκηση αιτημάτων. Όταν πάμε ατομικά, να απαιτήσουμε ήταν από τον εργοδότη μας νοιώθουμε την αδυναμία μας. Νοιώθουμε ότι ο εργοδότης είναι δυνατός και μείς αδύνατοι γιατί είμαστε μόνοι. Γι αυτό τον λόγο είμαστε συγκρατημένοι στα αιτήματα μας, φοβούμαστε, υποχωρούμε και καταλήγουμε να δεχτούμε αυτό που θέλει η εργοδοσία.

Αντίθετα όταν δεν διεκδικούμε τα αιτήματα μας σαν άτομα αλλά σαν σύνολο νοιώθουμε δυνατοί. Νοιώθουμε την δύναμη των πολλών. Έτσι μπορούμε να συνεχίσουμε χωρίς υποχωρήσεις τον αγώνα μας μέχρι που να κερδίσουμε αυτό που θέλουμε. Και φυσικά όσο πιο ένωμενοι είμαστε τόσο πιο δυνατοί νιώθουμε και τόσο πιο εύκολο είναι να κερδίσουμε τα αιτήματα μας.

Η απεογία στο "ΛΥΚΟΣ" άρχισε με μόνο 3 απεργοσπάστες. Στη διάρκεια όμως της απεργίας ένα μέρος των απεργών άρχισαν να υποχωρούν. Γι αυτό και οι υπόλοιποι απεργοί άρχισαν να χάνουν την εμπιστοσύνη στη δύναμη τους. Η διάσπαση των εργατών σε μηνιαίους και εβδομαδιαίους που άμας σαν εργάτες είχαν τα ίδια συμφέροντα, αποδύναμωσε τους απεργούς και οδήγησε στο χάσιμο της απεργίας. Αν η ενότητα δεν έσπαζε, ο κάθε απεργός θα ένοιωθε δυνατός να συνεχίσει την απεργία μέχρι το τέλος.

απομονωση

Όπως η ενότητα των ίδιων των απεργών έτσι και η υποστήριξη από άλλους εργάτες παίζει μεγάλο ρόλο σε μιά απεργία. Βοηθά στο να κρατηθεί φηλά το ηθικό των απεργών και στο να νοιώσουμε περισσότερη αυτοπεποιθηση. Νοιώθουμε έτσι σαν σύνολο που αγωνίζεται μαζί ενωμένο και έτσι είμαστε δυνατοί. Παράλληλα σπάζει και την αδιαλλαξία του εργοδότη. Ο εργοδότης καταλαβαίνει πως δεν έχει να αντιμετωπίσει μόνο τους δικούς του 5, 10 ή 100 εργάτες αλλά μιά ολόκληρη εργατική τάξη. Έτσι θα υποχωρήσει πιο εύκολη και θα δεχτεί τα αιτήματα μας.

Η συμπαράσταση ή η υποστήριξη μιάς απεργίας μπορεί να πάρει διάφορες μορφές, ανάλογη με τις ανάγκες της απεργίας. Η ηθική συμπαράσταση βοηθά στην ανύφωση του αγωνιστικού πνεύματος των εργατών. Η οικονομική ενίσχυση με το μάζεμα λεφτών έχει ακόμη μεγαλύτερη σημασία γιατί έτσι εμποδίζεται το σταμάτημα τής απεργίας επειδή οι απεργοί δεν έχουν λεφτά για να ζήσουν.

Το ξάπλωμα της απεργίας ειδικά σε άλλα εργοστάσια του ίδιου εργοδότη η εργοστασια που συνεργάζονται με το εργοστάσιο που έχει απεργία, είναι ένα χρήσιμο όπλο γιά τους απεργούς. Χτυπά τα συμφέροντα του εργοδότη με τέτοιο τρόπο που είναι σχεδόν σίγουρο ότι ο εργοδότης θα λυγίσει.

Στη περίπτωση του "Λύκου" η συμπαράσταση από άλλους εργάτες ήταν πολύ πεοιορισμένη. Όχι γιατί οι υπόλοιποι εργάτες δεν ήταν διατεθιμένοι να βοηθήσουν. Απλώς δεν τους ζητηθήκε και ούτε καν πληροφορήθηκαν σωστά γιά την απεργία.

η μη συμμετοχη εργατων

Η μεγάλη πλειοφεία των απεργών άρχισε την απεργία με ενθουσιασμό, και ετοιμασμένη να αγωνιστεί. Όμως οι έμμισθοι των συντεχνιών που ήταν και οι γρέτες της απεργίας δεν έκαναν καμία προσπάθεια νι αναμίξουν τους εργάτες περισσότερο, στη πορεία της απεργίας.

Αν κυττάξουμε πάλι την προσωπική μας πειρα θα δούμε ότι όσο πιο πολύ συμμετέχουμε σε ένα αγώνα, τόσο περισσότερο μαθαίνουμε και μπούμε να έχουμε μιά σωστη θέση γιά το τι πρέπει να γίνει. Ήτσι και σε μιά απεργία η συμμετοχή όλων μας στον αγώνα είναι απαραίτητη. Δηλαδή να υπάρχει συνεχής ενημέρωση των απεργών στην πορεία της απεργίας, να συζητούνται και να παίρνονται μαζικά όλες οι αποφάσεις γιά το τι πρέπει να γίνει, τις άλλες μορφές αγώνα μπορούν να μπούν στή πράξη και όλα τα σχετικά προβλήματα της απεργίας.

Μιά απεργία για να πετύχει χρειάζεται όπως είπαμε, ενότητα, συμπαράσταση και τη σωστή μορφή αγώνα. Και με την ενεργή συμμετοχή μας στην απεργία θα πετύχουμε καλύτερα αυτούς τούς στόχους:

Ορισμένοι πρέπει να δουλέψουν για να κερδηθεί η συμπαράσταση, άλλοι θα δουλέψουν για πληροφόρηση, άλλοι για την πικετοφορία και τις τόσες άλλες ανάγκες μιάς απεργίας. Όταν όλοι αγωνίζομαστε πλάι πλάι γιά να πετύχουμε κοινούς σκοπούς και στόχους οι διαφορές ανάμεσα σε εβδομαδιαίους και μηνιαίους, ειδικευμένους και ανειδίκευτους, άντρες και γυναίκες εξαφανίζονται. Η ενότητα κτίζεται στη πράξη.

Και αφού αυτό δεν έγινε στο "Λύκο" δεν είναι παραξενό που χάθηκε η απεργία. Αν οι απεργοί είχαν ενεργό συμμετοχή στην απεργία αυτή δεν θα έκλεινε με άδοξο τρόπο τη Δευτέρα γιατί οι εργάτες θα ήξεοαν πώς θα προχωρούσαν και ποιές άλλες μορφές αγώνα θα πρωθούσαν

ο ρόλος των συντεχνιακων

Ένας άλλος βασικός παράγοντας που οδήγησε στο χάσιμο της απεργίας ήταν και ο ρόλος που έπαιξαν οι έμμισθοι των συντεχνιών.

Υπάρχει μια λανθασμένη εντύπωση ανάμεσα σε πολλούς εργάτες ότι η συντεχνία ανήκει στους συντεχνιακούς. Και τις περισσότερες φορές βλέπουν τη συντεχνία σαν κάτι το ξένο προς αυτους. Τήν βλέπουν, σαν

ένα οργανισμό που τους βοηθά να έθουν σε επικοινωνία με την εργοδοσία για να κερδηθούν μερικά αιτήματα. Αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στη γραφειοκρατική δομή των συντεχνιών και στό πως ενεργούν οι ίδιοι οι ηγέτες.

Αυτή η εντύπωση είναι λανθασμένη. Η συντεχνία ανήκει σε ολόκληρη την εργατική τάξη. Συντεχνία είμαστε εμείς οι εργάτες Οι συντεχνίες ιδρύθηκαν από τους ίδιους τους εργάτες για να μπορούν ενωμένοι και οργανωμένοι να αγωνίζονται για τα δικαιώματα τους. Έτσι οι έμμισθοι των συντεχνιών δεν είναι αφεντικά αλλά εκπρόσωποι μας. Για αυτό και σε ήθελε απεργία θα έπρεπε νανονικά να εκφράζουν τα συμφέροντα μας τις θελήσεις των εργατών. Θα έποεπε να δείχνουν τρόπους για την πιό αποτελεσματική εκπλήρωση των στόχων της απεργίας.

Οι έμμισθοι δεν πρέπει να συμπεριφέρονται σαν μεσάζοντες ανάμεσα στους εργοδότες και τους εργάτες αλλά σαν οι σωστοί εκπρόσωποι των εργατών που διεκδικούν πειστικά και αμετάκλητα τα αιτήματα των εργατών.

Δυστυχώς όμως στο "Λύκο" οι έμμισθοι έπαιξαν περίπου αυτό το ρόλο:

1. Δεν οργάνωσαν συμπαράσταση από άλλους εργάτες, παρ' όλο που ήταν αναγκαίο.
2. Αντί να επιμείνουν στο αρχικό αίτημα για 40 ώρες από την 1.1.78 δέχτηκαν να συζητούν αλλαγές με τον εργοδότη.
3. Απόφυγαν να πληροφορήσουν σωστά την υπόλοιπη εργατική τάξη για τη πορεία της απεργίας.
4. Δεν οργάνωσαν υποστήριξη στους απεργούς που κατηγορήθηκαν. Το αποτέλεσμα ήταν η καταδίκη των εργατών και η δημιουργία ενος κλίματος φοβίας ανάμεσα στους άλλους εργάτες.
5. Η πληροφόρηση που έδιναν κατά τη διάρκεια της απεργίας και η λήψη αποφάσεων γιά τη πάρα πέρα ποσεία δεν γινόταν σε μαζικές συγκεντρώσεις έτσι που να γίνεται συζήτηση και έλεγχος.
6. Το πιό σημαντικό είναι πως τη Δευτέρα οι έμμισθοι των συντεχνιών αντί να δείξουν τρόπους συνέχισης της απεργίας προσπάθησαν να πείσουν τους απεργούς να κλείσουν την απεργία. Και το κατάφεον λέγοντας τους πως δεν θα τους πλήρωνην περισσότερα από 3 μεροκάματα από αυτά που έχαναν με την απεργία. Φάνηκε πως δεν ήταν διατεθιμένοι να βοηθήσουν τους εργάτες αν συνέχιζαν την απεργία. Με λίγα λόγια εγκατέλειψαν τους εργάτες στη πιό κρίσιμη στιγμή.

Έτσι μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα πως αυτή η συμπεριφορά ονέμμισθων επηρέασε στο να χαθεί η απεργία.

ΤΙ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΓΙΝΕΙ

Η ήττα τής απεργίας ήταν φυσικό αποτέλεσμα της πορείας που ακολουθήθηκε. Η απεργία όμως μπορούσε να κερδηθεί αν η πορεία ήταν διαφορετική.

Ένας εργοδότης δέν υποχωρεί στα αιτήματα των εργατών από καλοσύνη. Κείνο που τον ενδιαφέρει είναι τα κέρδη του. Για να βγάζει περισσότερα κέρδη καταλήγει στη πιό απάνθρωπη μεταχείριση καιναταπίεση όταν μπορεί. Το ενδιαφέρον τους δεν είναι αν ζούμε μαλά ή κακά, αλλά πόσο κέρδος μπορούν να βγάλουν από μάς. Τα ωφελήματα που έχουμε είτε κερδήθηκαν με συνέχεις αγώνες από γενιές εργατών ή παραχωρήθηκαν από την εργοδοσία γιατί με μιά καλύτερη μεταχείρηση των εργατών αυξάνεται η παραγωγικότητα τους και μαζί μαζί τα κέρδη του εργοδότη.

Για αυτό γιά να καταφέρουμε να κερδίσουμε τα αιτήματα μας πρέπει να κτυπήσουμε τον εργοδότη εκεί που πονεί: ΣΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΟΥ.

Η απεργία είναι δυνατό όπλο στα χέρια των εργατών γιατί σταματά την παραγωγή και έτσι σταματούν τα κέρδη του εργοδότη..

Πολύ σωστά λοιπόν χρησιμοποιήθηκε η απεργία στο "Λύκο" σαν το πρώτο οπλό. Όμως η απεργία από μόνη της δεν λύγισε την εργοδοσία. Γιά να υποχωρήσει έπρεπε, είτε να δει δύτι δεν υπήρχε περιθώριο να νικήσει τους εργάτες είτε να κτυπηθούν τα κέρδη του ακερια.

Πώς μπορούσε να επιτευχθεί αυτό:

Η ατράνταχτη ενότητα, η αγωνιστηκότητα των απεργών, η συνεχής δραστηριοποίηση όλων των εργατών, η πληροφόρηση της υπόλοιπης εοργατικής τάξης και η υποστήριξη από άλλους εργάτες θα έδειχνε στην φρούριοσιά ότι οι εργάτες είναι ενωμένοι και πως με κανένα λόγο δεν θα υποχωρήσουν. Επίσης, η χρησιμοποίηση πιστού δυναμικών μορφών αγώνα, όπως η κατάληψη του εργοστασίου και τόξανά εργοστάσια θα κτυπούσε καίρια τα κέρδη του εργοδότη και θα υποχρέωνε άμεση υποχώρηση.

Αν η απεργία ακολουθούσε αυτή τη πορεία θα είχε επίσης σαν αποτέλεσμα το ανέβασμα της αυτοπεποίθησης των εργατών, που είναι βασική προϋπόθεση για να κερδηθεί ένας αγώνας. Οι έμμισθοι των συντεχνιών έδειξαν ότι δεν ήταν διατεθιμένοι να οδηγήσουν τήν απεργία σε αυτή τη πορεία. Η μόνη διέξοδος τότε, ήταν να το κάμουν οι εργάτες από μόνοι τους. Αν οι πιστού δραστήριοι εργάτες οργάνωναν επιτροπές για να μαζέψουν λεφτά, να ζητήσουν υποστήριξη, να πληροφορήσουν τους υπόλοιπους εργάτες και να οργανώσουν καλύτερα την πικεττοφορία έτσι που να μην βγάζει ο εργοδότης προϊόντα από το εργοστάσιο και αν γίνονταν συζητήσεις για το πιστού θα είναι το επόμενο βήμα τότε η απεργία θα κερδιζόταν.

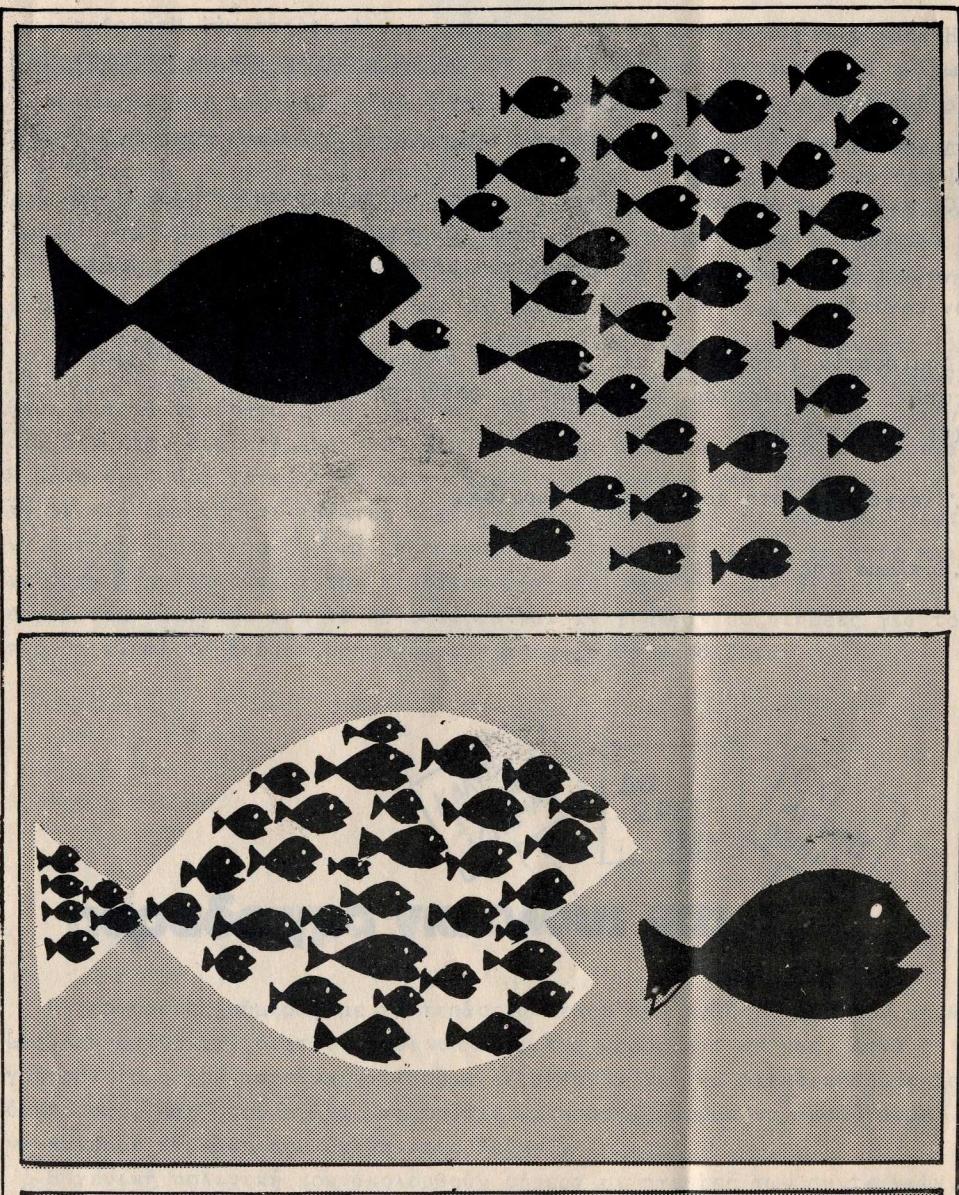
παραδειγμα για όλους μας

Οι εργοδότες σήμερα, με τα τεράστια κέρδη που βγάζουν από τον μόχθο μας δεν φαίνονται διατεθιμένοι να δώσουν ένα μέρος και σε μας. Αργά ή γρήγορα ίσως χρειαστείνα πατεβούμε σε απεργία για να διεκδικήσουμε το δίκιο μας. Και στον αγώνα μας πρέπει να προσπαθήσουμε να αποφύγουμε να κάνουμε τά λάθη που έγιναν στο "Λύκο".

Η γενική πολιτική που ακολουθούν σήμερα οι ηγεσίες των συντεχνιών, δείχνει ότι υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να αντιμετωπίζουν κάθε απεργία όπως στο "Λύκο". Γι' αυτό και ο μόνος δρόμος που μας απομένει είναι να είμαστε εμείς οι ίδιοι ετοιμασμένοι για την καλύτερη διεξαγωγή του αγώνα.

Η κάθε απεργία βέβαια μπορεί να είναι και διαφορετική. Μπορούμε όμως να βγάλουμε γενικούς κανόνες που αν μπορούν να εφαρμοστούν όταν μας βοηθήσουν στην επιτυχία της απεργίας:

1. Δραστηριοποίηση αν είναι δυνατόν όλων των εργατών και εργατριών.
2. Οι αποφάσεις για τι ποέπει να γίνει να παίρνονται δημοκρατικά σε συνχένες μαζικές συγκεντρώσεις όλων των απεργών. Δεν πρέπει να γίνονται παζαρέματα και να παίρνονται αποφάσεις πίσω από τις πλάτες των εργατών.
3. Δημιουργία απεργιακής επιτροπής και άλλων επιτοπών για μάζεμα λεφτών, συμπαράσταση, πληροφόρηση, φρούρηση και όποιες άλλες ανάγκες έχει ο αγώνας μας.
4. Ελεγχο πάνω στη πορεία της απεργίας.
5. Ξάπλωμα της απεργίας.

ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΜΗ

Οι εργοδότες, η κυβέρνηση και η ηγεσία των συντεχνιών πιστεύουν πως δεν πρέπει να γίνονται εργατικοί αγώνες γιαδιεκδίκηση αιτημάτων μας.

Ανεξάρτητα όμως από αυτή τη θέση υπάρχουν εργατικά προβλήματα που γιαδι λυθούν πρέπει να αγωνιστούμε.

Ένας από αυτούς τους αγώνες ήταν και η απεργία στο εργοστάσιο "ΛΥΚΟΣ" που έγινε το Γενάρη του ,78. Όμως οι υπόλοιποι εργάτες δεν έμαθαν για αυτήν απεργία λόγω της πολιτικής που ακολουθείται από την κυβέρνηση, την ηγεσία των συντεχνιών και τους εργοδότες. Έτσι η απεργία παρασιώπηθηκε λιγο ή πολύ.

Επειδή πιστεύουμε πως αυτή η απεργία μπορούσε να κερδηθεί και ότι έχει σημασία να ξέρει ο κάθε εργάτης γιατί χάθηκε η απεργία και τι μπορούσε να γίνει βγάζουμε αυτό το φυλλάδιο.

ΣΤΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΒΡΕΙ ΤΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ
ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΜΕΤΑΞΥ ΆΛΛΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΚΑΙ ΑΠΕΡΓΟΙ ΤΟΥ "ΛΥΚΟΣ"